

αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. *Εἶδες ἀποκατινὸ νερό; τρούπωσε νὰ περάσῃ, εἶδες ἀποπανινὸ νερό; φεύγα νὰ μὴ σὲ πιάσῃ* (ὅτι ἢ ἐκ τῆς νοτίου Μάνης βροχὴ εἶναι μικρᾶς διαρκείας, τοῦναντίον δὲ ἢ ἐκ τοῦ βορρᾶ) Λακων. 2) Οὐσ. α) Ἄρσεν. ἀποκατινός, τὸ ἀνδρικὸν μόριον Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ οὐδ. πληθ. ἀποκατινά, τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα Πελοπν. (Μαζαῖκ.): Φρ. *Φτύς τ' ἀποκατινά σου!* (ἀποδοκιμαστικὴ πρὸς ἀνοηταίνοντα). β) ἀποκατινὴ τοῦ ψωμοῦ, ἡ κάτω σκληρὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἄρτου Πελοπν. (Μάν. Ὀλυμπ.) Συνών. ἀποκαταρῖα 2, κατόψι. γ) Ἰοκατινὴ ἢ, Ρόδ. ἀποκατε-λῆνα, ὁ ἰδ.

ἀποκατορθώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκατορθῶ.

Κατορθώνω τι ἐντελῶς: *Ἐπεκατώρθωσα τὴ δουλείαν.*

ἀποκατούλλια ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλια, ὡς καὶ παρακατούλλια, παραπα-νοῦλλια κττ.

Ὀλίγον κατωτέρω, πρὸ κάτω.

ἀποκατουρέσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατουρῶ.

Ἀποκατούρημα 2, ὁ ἰδ.

ἀποκατούρημα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποκατούρεμα

Πόντ. (Οἰν.) ἀποκατούρεμαν Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀποκατούρεσμαν Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατουρῶ.

1) Πληθ. τὰ οὖρα Πελοπν. (Μάν.): *Γιόμισε τὸν τόπο μὲ ἀποκατουρήματα. Τ' ἀποκατουρήματά του φαίνονται 'ς τὴν αὐλή.* 2) Ἐπειξίς πρὸς οὖρησιν Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Συνών. ἀποκατουρέσιμον.

ἀποκατουρῶ Πόντ. (Οἰν. κ.ά.) ἀποκατουράω Πελοπν. (Μάν.) Μέσ. ἀποκατουροῦμαι Πόντ. (Τραπ.) ἀποκατουρίσκομαι Πόντ. ἀποκατουρίσκουμαι Πόντ. ἀποκατουρέσκομαι Πόντ. (Οἰν.) ἀποκατουρέσκουμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κατουρῶ.

1) Τελειώνω τὴν οὖρησιν Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἰν. κ.ά.) 2) Ἐπειγόμεναι πρὸς οὖρησιν, δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ Πόντ. (Οἰν. Κερασ. Τραπ.): *Ἀνοίξτε μας, θὰ πάμε ὀξικέσ', ἐπεκατουρέθαμε (ἐκ παραμυθ.)* Τραπ. Συνών. ξεκατουρεῖμαι.

ἀποκατσαρών-νω Κύπρ. Ἰοκατσαρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κάτσαρο.

Γίνομαι ξηρὸς ὡς κλάδος ξηρός, ἀποξηραίνομαι: *Ἐποκατάρωσα πὸ τὴν κρυάδα. Ἰοκατσαρώσασιν τὰ ροῦχα πὸ τὸν ἥλιον τὸν πολ-λύν.* Συνών. ξυλλάζω.

ἀποκατσιάζω ἀμάρτ. ἀπουκατσιάζου Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κατσιάζω.

Σκληρυνόμενος πάσχω ραγάδας: *Βγήκα ἀπ' τ' φοντιγὰ 'ζδοὺν ἀγία καὶ ἀπουκατσιάσαν τὰ χεῖλη μ' (βγήκα ἀπὸ τὴ φωτιά εἰς τὸν ἀέρα κτλ.)* Συνών. ξεροσκάζω.

ἀποκάτω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σιλ.) Ἰοκατῶ Ἀστυπ. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Μύκ. κ.ά. ἀποκάτου Πάρ. κ.ά. — ΔΣολωμ. 59 Ἰοκατῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Θράκ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀπουκάτω Ἀθ. Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Ἰοκατῶ Κύπρ. ἀπουκάτου Ἀπουλ. Βιθυν. Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Αἶγ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Οἰν.) Πόντ. (Ἀμισ.) Ἰοκατῶ Ἰόνιοι Νῆσ. Λέσβ. Μεγίστ. ἀπουκάτ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπ'κάτω Καπ. ἀπ'κάτου Βάρν. ἀπ'χάτου Θεσσ. (Καρδίτ.) ἀπ'χάτ' Μακεδ. (Κοζ.) ἀπ'κάτ'

Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπικάτου Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Ἰοκατ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀουκάτω Κάρπ. ἀποκάω Χίος (Ἐλάτ.) Ἰοκατῶ Χίος (Πυργ.) ἀποκάου Ἀπουλ. (Μαρτιν.) ἀπουγκάτ' Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποκά Πόντ. (Οἰν.) Ἰοκατῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀπουκά Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) Πόντ. (Οἰν. κ.ά.) Ἰοκατῶ Κύπρ. Ἰοκατῶ Πόντ. (Ὀφ.) Ἰοκατῶ Πόντ. (Ὀφ.) Ἰοκατῶ Πόντ. (Ὀφ.) ἀφκάτου Πόντ. (Κερασ.) ἀοκάτω Κῶς. ἀφκάτ' Πόντ. (Κερασ.) ἀφκά Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑποκάτω, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. κάτω. Ἐν παύρῳ τοῦ 6ου αἰῶνος τύπ. ὑποκάδου. Ἰδ. SKapsomenakis Voruntersuch. zu einer Gramm. der Papyri 82. Παρὰ Δουκ. ἀπουκάτου. Περὶ τῶν τύπ. Ἰοκατῶ καὶ ἀφκά ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 112 καὶ 130. Ὁ τύπ. ἀπεκάτω καὶ ἐν Λυβίστρ. καὶ Ροδάμν. E 151 (ἐκδ. J. Lambert).

1) Κάτω ἐπὶ τε στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εἶναι - πηγαίνει ἀποκάτω. Ἀποκάτω κάθεται σύνηθ. Ἀφκά ἐν - ἐπῆγεν Κερασ. Ἀποκά ἐδῆβεν - ἐν' Οἰν. Ροῖζω Ἰοκατῶ (πίπτω κάτω) Ὀφ. Ἐνῆβε 'ς σὸ δειντὸ κ' ἐρρόξε Ἰοκατῶ (ἔπεσε κάτω) αὐτόθ. Ροῖζω ἀφκά Τραπ. Ἰοκατῶ ἔλα (ἔλα κάτω) Οἰν. || Φρ. ἐπὶ Ἰοκατῶ (ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν) Πόντ. (Ὀφ. κ.ά.) || Ἀσμ.*

Ἰοκατῶ φόρησεν γρουσᾶ, Ἰοκατῶ γρουσταλ-λένα Κύπρ.

Ἀφκά φορεῖ-ι τὴν αὐγὴν καὶ ἀπάνω τὴν ἡμέραν, τὸν ἥλιν βάλλει πρόσωπον, τὸν φέγγον ἐπικάρδᾷ Πόντ.

Ἀπὸ ἀπουκά τρέχοντε οἱ Χάλτοι παλ' αἰώρῳ

Πόντ. Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. 'ς πρὸς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ τόπου σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εἶναι - πῆγε ἀποκάτω 'ς τὸ κατώγει πολλὰ. Ἐλα ἀφκά 'ς σὸ πεγαδόπον Κοτύωρ. 'Σ σὸ κατώγει Ἰοκατῶ εἶναι τὰ ζᾶ Ὀφ. Ἐκατέβε Ἰοκατῶ 'ς σὸ ποτάμ' αὐτόθ. Ἐκατέβεν ἀφκά 'ς σὸ σταυροστράτ' Πόντ. || Ἀσμ.*

Ἀκρίτας ὄντας ἔλαμνεν ἀφκά 'ς σὴν ποταμέαν, ἐπῆγεν κ' ἔρθεν κ' ἔλασεν, ἐποίκεν πέντ' αὐλάκια

Τραπ. β) Ὑποκάτωθεν Μύκ.: Φρ. *Τὰ τσινᾶ Ἰοκατῶ τὰ παιδιὰ τὸ κρεῖας (προκαλεῖ διάρροιαν).* 2) Οὐσ. εὐκοιλίότης, διάρροια Ζάκ. Κεφαλλ. Μύκ.: *Κόβεται τ' ἀποκάτω Μύκ. ἔχει ἀπουκάτου Κεφαλλ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,8,20 «καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον... ἤμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς».* 3) Προθετικῶς (α) μετὰ γενικῆς κάτωθεν τινος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀποκάτω μου - σου - του κτλ. κοιν. Παξάφρον ἀκούσανε μιλέξ Ἰοκατῶ τως Κῶς Ἰοκατῶ μ' Ὀφ. Ἀφκάτ' -ι-μ' Τραπ. Χαλδ. Ὁ πρεσβύτερο κούντᾳ τὸ ντισκόρσο ἐσ-σέβη ἀπικάτου τοῦ κρεβατι-τίου (ὁ παππᾶς ἀκούοντας τὸν λόγον ἐμπῆκε ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι) Χωρίο Βουν. || Φρ. *Τὸ μωρὸ ἔκατούρεσε Ἰοκατῶ ἀθε (κατουρήθηκε) Ὀφ. Ἐποίκ' αἰο ἀφκάτου μου (τὰ 'καμα ἀπάνω μου) Κερασ. Ἐκατούρεσεν ἀφκάτ' αἰ' (κατουρήθηκε) Κερασ. Ἐδῶκα νερόν ἀφκάτ' αἰ' (τὸν ὑπεσκέλισα) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀσ' ὅσον κοντόν τὸν ἄρθεπον νὰ φογᾶσαι, ὅσον ἐν' ἀπάνω τῆς γῆς, ἀτόσον ἐν' καὶ ἀφκά τῆ γῆς (ὅτι ὁ βραχύσωμος ἄνθρωπος εἶναι ὑπουλος) Πόντ. || Ἀσμ.**

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ καλὸν ἀφκά γῆς κ' ἐνεπέμ'νεν, ἀτὸν ἢ γῆ κ' ἐδέχτηκεν οὐδὲ καὶ τὰ θηρία

Πόντ. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. ὑποκάτω Πλάτ. Συμπόσ. 222 E «δεῦρο ὑποκάτω ἐμοῦ κατακλίνου». (β) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. ἀπὸ κοιν. καὶ Καπλ.: Μπῆκε ἀποκάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι - τὸ τραπέζι κττ. Στάθηκε ἀποκάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο κοιν. || Φρ. Τὸν γράφω ἀποκάτω ἀπ' τὰ παλαιὰ μου τὰ παπούτσια (δὲν τὸν ὑπολογίζω). *Ἦτανε χρόνια ἀποκάτω ἀπ' τὸ Βούλγαρο - τὸν Τοῦρκο κττ. (ὑπόδουλος τοῦ Βουλγάρου κτλ.) κοιν. || *Ἄσμ.

Κ' ἡ νεόνυφη ἐλάλεσεν ἀπ' τὰ μακνάδι' ἀπ'κάτω Καπλ. — Ποίημ.

*Ἄλλος παίρνει τὸ ποτήρι | ἀποκάτου ἀπ' τὴν ἐλαϊὰ
ὥσάν νά 'τον πανηγύρι | μὲ τὰ πόδια διπλωτὰ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. (γ) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. 'ς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀποκάτω 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὴν κρεμάτ' - 'ς τὸ κρεβάτι - 'ς τὸ παλάτι κττ. Στέκινα ἀπουκάτου 'ς ἓνα ἀμπέλι Ἄμισ. *Ἐπονκά 'ς σὴν πέτρα ἐν' σκολέκ' *Οφ. *Ἐπονκά 'ς σ' ὁσπίτ' ἐν' τὸ κατώει αὐτόθ. *Πουκάτου 'ς τὸ ποτισοῖλιν της (κατωτέρω τῆς κοιλίας της) Μεγίστ. Νά 'μαι 'πονκά 'ς τὸ χῶμα ἐν' κάλ-λιον μου, εἶντα 'φελᾷ νὰ ξηῶ μαγκλαβισμένος; Κύπρ. || Φρ. Εἶμαι ἄσ' σ' ἐκείνονε ἀφκά (κατώτερος) Κερασ. || Παροιμ. Τ' ἄλλο ἀποκάτω 'ς τ' ἀγῶγι του ψοφάει (ὅτι ὁφείλει ἕκαστος ἀγογγύστως νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔργον του) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τὸν μῆλον ἀπ'χάτ' 'ς τὴ μ'λγὰ θὰ πέσ' (ὅτι τὰ τέκνα κατ' ἀνάγκην ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς) Κοζ. || *Ἄσμ.

Πολὺς λαὸς μαζεύτηκε ἀπ'κάτου 'ς τοῦ βασιλέα Βάρν.

... ἀπ'χάτου 'ς ἅγιον κλῆμα

ἐκεῖ κοιμᾷ οὐ δέσποντας μὲ τοῦ σταυροῦ 'ς τὰ χέρια

Καρδίτς. (δ) Καὶ ἄνευ προσδιορισμοῦ ἐννοουμένου τούτου κοιν.: *Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ ἀπάνω 'ς τὸ δέντρο καὶ οὐ στάσου ἀποκάτω κοιν. Βάνοντας ἀπουκά μὰ καρδάρα νὰ πιάνη τὸ τυρόγαλο Γορτυν.

*ἀποκατωζύγωνο τό, ἀφκαζύγωνο Πόντ. (Κοτύωρ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. ζυγώνιν.

*Ἐκ τῶν δύο παραλλήλων ξύλων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ζυγός, τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου τῶν βοῶν. Ἀντίθ. ἀπανωζύγωνο.

ἀποκάτωθεν ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποκάτωθεν Κύπρ. ἀπουκάτουθε Κεφαλλ. ἀπουκάτουθε Κεφαλλ. ἀποκάθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποκάθε Πόντ. ἐπονκάθε Πόντ. (*Οφ.) ἀποκατοῦσε Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀποκάτωθεν, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑποκάτωθεν. Περὶ τῶν τύπ. ἀποκάθεν κλπ. ἰδ. *ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 112, 115, 144. Ὁ τύπ. ἀποκατοῦσε ἔχει τὸ σ ἀντὶ τοῦ θ ἴσως κατ' ἀρχαίαν κληρονομίαν.

1) Ὑποκάτω τινὸς Κεφαλλ. Κύπρ. Τσακων.: *Ἐκεῖ ἀπουκάτουθέ μου ἔβλεπα Κεφαλλ. Ἀποκατοῦσε τὰν ἔττα (ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἰτιά) Τσακων. Οἱ κόττε με τὸν τζουφάλε ἀποκατοῦσε ἀπὸ τοῦ φτεροῦγε (οἱ κόττες με τὸ κεφάλι ἀποκάτω ἀπὸ τοῖς φτεροῦγες) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

*Ποκάτωθεν 'πὸν τὸ τοιχιὸν οὔλοι ξημερωθήκαν

Κύπρ. 2) Κάτωθεν, ἐκ τῶν κάτω Πόντ. (*Οφ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἐρθα ἀποκάθεν ἄσ' σὸ χωρίον Χαλδ.

*ἀποκάτωθεν-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀποκάθεν-καὶ καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποκάτωθεν καὶ κάτω.

*Ἀπεδῶ παρακάτω: Ἀποκάθεν-καὶ καὶ ἐσ'κῶθεν (ἐσηκώθη).

*ἀποκάτωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποκάθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποκάτωθεν καὶ ἔσω.

*Ἐκ τῶν κάτωθεν μερῶν (ἐπὶ κινήσεως νοουμένης πάντοτε ὀριζοντίας): Ἀποκάθεν-κ' ἐδέβεν - πάει κττ.

*ἀποκάτωθεν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποκάθεν-κιάν Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποκάτωθεν καὶ ἄνω.

*Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω: *Ἐρθεν ἀποκάθεν-κιάν' ἄσ' σὸ χωρίον. *Ἐπεσεν ἀνάδκελα κ' ἔστεισεν τ' ἀντζία τ' ἀποκάθεν-κιάν' (καὶ ἔστησε τὰ πόδια του πρὸς τὰ ἄνω).

*ἀποκάτωθεν-μέρου ἐπίρρ. ἀποκάθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀποκάτωθεν καὶ μέρου, δι' ὃ ἰδ. μέρος.

*Ἐκ τῶν κάτω μερῶν: Ἀποκάθεν-μέρ' ἐφάνθαν (ἐφάνησαν).

ἀποκατωθξὸ ἐπίρρ. Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κρήτ. Λευκ. Σῦρ. ἀδοκατωθξὸ Κρήτ. (Σφακ.) ἀπουκατουθξὸ Ἡπ. (Ζαγόρ.) 'ποκατωθξὸ Κρήτ. (Σητ.) 'ποκατωθξὸν Κύπρ. 'πουκατωθξὸν Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 3,74 'ποκατωθξὸς Α.Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτωθεν.

1) Ὑποκάτω, κάτωθεν ἐνθ' ἄν.: 'Ποκατωθξὸς 'ς τὸ 'φάλι πονῶ Α.Κρήτ. Ξάνοιξε 'ποκατωθξὸς 'ς τὸν τράφο αὐτόθ. Ἀπουκατουθξὸ ψῖχα (ὀλίγον κατωτέρω) Ζαγόρ. Τὰ 'βαλα 'κεῖ ἀδοκατωθξὸ Σφακ. || *Ἄσμ.

*Ἰσὺ 'ς τὸν παραθύρι κ' ἰγὼ ἀπουκατουθξὸ,
μὲ χέρια σταυρονμένα κὶ σὲ παρακαλῶ

Ζαγόρ.

*Σ τοῦ Θεοδωρῆ ἀδοκατωθξὸ εἶν' ἓνα βρυσσαλάκι Σφακ.

*Ποπανωθξὸ 'ς τὰ γόνατα, 'ποκατωθξὸ 'ς τὸ 'φάλι Σητ. — Ποίημ.

Τῶι ὄντας καλορριζώσω τῶαι βκῶ ψηλὰ τῶι ἀθ-θίσω
τῶαι 'ποταυρίσω κλώνους, νὰ 'ρτῆς 'πουκατωθξὸν μου
τὰ κάλ-λη, τοὺς ἀθ-θούς μου, γὰ νὰ σοῦ τοὺς ραντίσω

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν διαταγὴν Σῦρ.: Τότες ἦτανε ἀποκατωθξὸ ἀπὸ τὴ Ρώμα οἱ Ἀνατολικοὶ Σῦρ. Ἡ χρῆσις καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Β στ. 197 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τοῇ τύχῃς ἀποκατωθξὸ βλέπω πῶς στέκουν οὔλοι».

ἀποκατωθξὸς ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκατωθξό.

*Ὁ κατωτέρω τινὸς εὐρισκόμενος: Ὁ ἀποκατωθξὸς ἐκεῖνον γὰ εἶναι αὐτὸς ἀπὸ σοῦ 'λεγα.

ἀποκατωλίθαρο τό, ἀμάρτ. 'πουκατωλίθαρον Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Τὸ ἀποκάτω ἀκίνητον λιθάρι τοῦ μύλου: Αἰνιγμ. Οὔλοι οἱ μύλοι γυρίζουν τὸ 'πουκατωλίθαρον τῶ' ἔχει μύλον ποὺ γυρίζει τὸ 'πουκατωλίθαρον (τὸ στόμα καὶ ἡ κάτω σιαγών). Συνών. ἀποκατάρι 2, κατωλίθι, ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπανάρι 1.

ἀποκάτω-μερξά ἐπίρρ. κοιν. ἐπονκαμερξά Πόντ. (*Οφ.) ἀφκαμερξάν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ οὐσ. μερξά.

*Ὑποκάτω, κάτωθεν.

